

e-moreto

ИВАН ДАВИДКОВ

МОРЕТО

СТИХОТВОРЕНИЯ

СОФИЯ 1988

БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛ

3HAK

ХУДОЖНИЦИ

Къде изчезнахте с баретите си избелели, художници,
забравени от своя век,
понесли бедността – товар нелек
на рамене, като калканите на старите
пристанищни хотели?

Изчезна ли в пространството походката ви разлюляна,
напомнила за атлантическа вълна,
или остана във възкръснали платна
гневът на океана и ехтящата му пяна?

Свистеше вятърът в стативите ви, разлудуван
над бурени, които, сякаш грива на жребец, димяха
край заливите голи на Бретан.

Палтата като корабни платна плющяха
и в бъдещето неизвестен океан –
пламтеше фар, от четките ви нарисуван.

КАТО В ГРАВЮРА НА ДЮРЕР

Като в гравюра на Дюрер
сплитат се голи гори.
Жар на отминали бури
в чер листопад искри.
Няма пастир да закрачи
по прегорели треви.
В мрежа от гарвани здрача
първи снежинки лови.
И като в сън на обречен
странник – накрай света
свети прозорец далечен,
свети в нощта.

Тръгвам към него, забравил,
че зад потайни врати
Каин прегръща Авел
и леден смях ехти...

Ти, който раждаш рани
с погледа на пророк,
защо с тояга на странник
водиш ме в мрак дълбок,
повярвал, че предречен
за мен – накрай света
свети прозорец далечен,
свети в нощта?...

СОКОЛАРЯТ

Ще мине соколарят през гората гола,
когато само вихри са останали на тоя свят,
и ще си мислиш ти, че е крилат,
а то над рамото му ще помахва сребърни криле сокола.

Ще се накланят хълмовете като платноходки
с платна от тежки облаци – и тръгнал с тях,
ще гази по вълни от шума, като по разбуден смях,
човекът със моряшката походка.

Соколът ще се взира в теб и ще си мислиш ти:
навярно той към твоето сърце ще полети
и ще го прикове със удара на ноктите извити,

а той ще грабне твой ден като врабче
и ще се мята в облаци и струйка кръв по залез ще тече
през белите пера на ехото, развени над горите...

Дойдоха черните коне
и конници с наметала от облаци ми казаха:
“Тръгни пред нас!” –
и думите им гръмотевично ехтяха.
И аз разбрах, че е дошъл часът,
когато с мълнии ръцете ми ще вържат
и аз покорен ще поема
по прашната земя, където мракът е изпил
последния ми ден, подобно изворче крайпътно,
и аз разбрах: покорен трябва да поема
по голото небе,
усетил с босите си ходила,
че и небето е покрито с тръни,
както пътеките на моите изминали години.

Ти, който късаш нишката,
не бързай с ножицата на вечерна птица да отрежеш
хвърчилото, което бях привързал още в детските години
и тичах, за да извървява с мене пътя
от изгрева до залеза.
То бе самото слънце, вързано от мен.
когато бе заспало.
(Аз го издебвах нощем, тръгнал между облаците.
и го хващах.)
И то спокойно ме сподиряше в безкрая,
развяло своята пламтяща лъвска грива,
която близваше земята,
и аз вървах по въглени
с нозе напукани и черни
и със душа, сияеща от подареното ми чудо...

И аз участвах в карнавала
под ехтежа на тръбите и на барабаните,
и аз се мъчих с лакти да изтласкам ближния
и да застана по-напред,
на по-високото.
Какво спечелих? Едничките съкровища
до болничното ми легло
са няколко отдавна неразлиствани от мене книги
и пастата за зъби,
и самообръсначката,
и четката, която като таралеж
понякога под вестниците нощем шава и ме буди.

Едничките съкровища, които ми останаха...

И аз участвах в карнавала,
взел като моряк на рамо
маймунката на суетата.
Тя тракаше със гривни сребърни
като нубийска танцовачка,
тя чоплеше звездите – зрели лешници –
и със шушулки златни пътя ми застилаше.

Аз мислех, че ще бъде вечен тоя празник,
а ето ме сега – квартален скитник,
край който скача уморената маймунка
и чака минувачите да пуснат
в дланта ѝ черна
бонбон или монета,
а те я отминават с безразличие.

Какво спечелих в тия тържества?
Безсънното почукване на крана
зад нощната стена
и сянката развяна на пердето
като огромен плащ на клоун...
Понякога до късно не заспивам.
И виждам паякът да се разхожда като генерал,
накичил своите гърди
със нечии отличия,
отдавна с прах покрити
и цели в паяжини – като съвестта,
която срещу тях е разменена.

Не отлагай да обичаш, не отлагай да превърнеш своя ден на къща
със отворена врата за скитническите нозе на далнината.

Нека странникът подпира своята тояжка до вратата.

Не отлагай, че пропуснатият миг не се завръща.

Не отлагай да помилваш цветето, което утринни криле разгръща

—

два небесни пламъка — и не изчезвай като сажда от света.

Ти, залутана искра, ще трябва да пребродиш вечността.

Не отлагай, че пропуснатият миг не се завръща.

НОЩЕМ

На Пенчо Данчев

Разделя ни една стена
до бяла болнична постеля.
Балконът е като дантела,
изплетена от тишина.

И в нея хванати се мятат,
но все остават – до зори –
селата – вейнати искри
по хребета на планината.

И в болката потърсил мир,
разбираш ти, че си пастир
на призрачни стада, които

остригва с мълнии нощта
и златното им руно тя
отнася алчна в далнините.

СОНЕТ ЗА ПОСЛЕДНИЯ ПОЛЕТ

Когато всяка фибра в тебе стене
и ти не стига дъх, и се кълбят кошмари в глухота,
остава ти едничко на света -
ръба на пропастта - последното спасение.

Как си достигнал ти дотук? С летене?
Или с пети, ранени от бодилите? От тая висота
ще видиш ти: душата и плътта
подобно сатана и ангел нокти впиват в гибелно кръжение.

Един насън над бездната се скита
като над тайнствена вселена. Друг полита,
потърсил за душата си покой.

Вместо крило орлово над изгубения свят
един измачкан болничен халат
след себе си като комета черна вее той...

ЗНАК

В измамата недей търси утеха,
а мълчешком по пътя поеми.
Облича здрачът мократа си дреха,
над покривите леден дъжд ръми.

Денят ли сив, животът ли отмина?
Ти знакът на съдбата разгадай:
за тленното ти тяло мрак и глина,
а за душата ти - измамен рай.

Като пчела дъхът ти по стъклата
се блъска. Там ръка на зимен вятър
сега обира скрежните цветя.

И залез в далнината необятна
тържествено отваря порта златна,
но към каква ли бездна води тя?

РАНА

Това, което вчера обожавяхме, лежи сред прах,
а от това, което днес прославяме, какво ли ще остане?
На много полети видяхме гибелния крах
и идолите се превръщаха в тирани.

И бяха истински единствено дълбоките ни рани.

СЕВЕР

Писмата ти идват от Гданск и от Краков,
писмата ти носят дъха на вълни,
които се мятат, прокъсали мрака,
над камъни черни, над есенни дни,
над моите мисли, над моите думи,
над пистите с остри, ехтящи витла.
Небето е цялото съсък и шума,
от облак във облак се удрят села.
И там, от безкрая, достига до мене
викът ти в огромния северен ден.

Ти – цялата блясък и тънко звънтене –
танцуваш, в прегръдка на вихър стаена,
сънуван от хълмите валс на Шопен.

* * *

Пътуващи пчелари,
диригенти
на нежните оркестри на пчелите.
вие пътувате под светещия облак на крилцата зажужали –
от пролетта към лятото,
от залива на слънчогледите
към острова на разцъфтелите липи,
към сините талази на кърпикожуха.
И вашите пчели даряват с ореол
дори най-скромното разцъфнало дръвче,
което и насън не е помисляло, че може да е свято,
те увенчават с нимбата на ангел
дори цвета на смачкания трън край пътя.
И сламените шапки над челата ви
сияят също като ореоли.
Това е кратка святост в дните на цъфтежа и на полета.
И после всичко става делнично и сиво.
Горите оголяват. Дъждовете
плющят над почернелите градини.
Навред е глухота. И музиката на пчелите,
изчезнала в безкрая,
в съня ви есенен посветва само
подобно пита мед в забравен кошер...

АКРОБАТ

Край мен се плъзгат тигрите, които
безшумно по арената кръжат,
а аз, на риска рожба, търся път
към купола, осеян от звездите.

И ето ме – оттласнат от трамплина
като от удар на съдбата – аз
ще прелетя над нечий сепнат глас,
над кръгозор от погледи ще мина.

И ще застина горе – нож звънлив,
забит в мълчанието на небето.
Вие ще тръпнете, а аз ще съм щастлив.

Когато музиката отзвучи,
ще видите – пламти една комета
над бездната на нечий очи.

СРЕД ДЮНИТЕ

*Имаше едно време един малък принц...
Антоан дьо Сент-Екзюпери*

Ще се разбие самолетът ми сред голи дюни
и аз ще се помъча да изляза
изпод крилете смачкани и в мрака като ваза
ще се издига палма с цвят повяхнал – есенното пълнолуние.

Небето ще немее. През самума неочакван ще залита
оазисът като изчезваща след туарегите камила
и голата пустиня ще разстила
за мен саван от светлината на звездите.

Ще мислите, че в тъмното към мен върви смъртта,
а в пясъците, ширнати докрай света,
един замислен малък принц ще крачи.

Той ще ме търси, ще се мъчи да се улови
за моя дъх, оплетен от пустинните треви,
и цяла нощ за мен лисица – огнена пророчица – ще плаче.

ЗВЕЗДОПАД

Отронена звезда ли пада
или, приседнал сред скалите, водопада
от раменете си отръсва звезден прах,
или приятел, отпътувал към безкрая,
чиято диря сред звездите не познах,
отваря мълчешком прозореца на своята небесна стая
и със цигарата си задимял,
изпуска пламналата клечка над света заспал?

СОКРАТ

По сенките на птиците мини
като по стъпала към небесата
и нека плаче със роса зората
в най-тъжния от земните ти дни.

Животът бе забързана река,
но ето – пясъкът библийски я попива.

Когато вземаш чашата горчива,
дано не трепне твоята ръка.

СБОГУВАНЕ С ЛЕТЕЦА

(Спомен от 1943 година)

Бе привечер след юлски ден горещ.
Погребвахме един летец загинал
и всеки в шепата си, като в раковина,
прикътал беше пламъче на свещ.

Небе от плахи светлилки, без глас
простора си под него бе разстлало
и в своя полет тъжен и прощален
той мълчешком изчезваше от нас.

И мислех си: дали и мене в някоя от тъжните недели
така ще ме проводят пламъчета, затрептели
като звезди от странен Млечен път,

а лете, привечер, когато залезът догаря,
залутани светулки ще кръжат
и баладичното сбогуване със пламъка ще се повтаря?

В ЧАСА НА ПЪЛНАТА ЛУНА

* * *

В часа на пълната луна
сънят до късно не дохожда,
а в стаята ми се разхожда
паун с пера от светлина.
Това е твоя син букет,
прикътан в есенната ваза.
И туй, което ти не каза, с
ияе в ореола блед.

В часа на пълната луна
светът под листопада скрит е.
Плющят ятата на скорците
като опънати платна
над тоя прилив. Накъде
се носим? Кой е капитанът?
Кои на кея ще останат?
Кои отвъд ще преведе?

В часа на пълната луна
дъхът ми сепнат се стаява.
Нощта внезапно побелява
от размисли и от слана.
Ала паунът, зърнал ден,
опашка пламнала разтваря
и черните скорци прогаря —
платната, вдигнати над мен...

ЕСЕН

Ще пее въздухът като кристал –
там ще се стрелкат огнени осите –
и доловете ще си сложат шал
от пожълтяла папрат и ракити.

Вихрушки ще ехтят околоръст,
пастир след стадо от мъгла ще крачи
и врани като едри буци пръст
ще се поклащат подир плуга на орача.

С мелодия на дъжд и с аромат
на мъх ще падат ябълки в тревата
и в шуплите на сухия димят
като пчела сънлива ще пошушва вятър

А там, над извора, додето спите,
луната ще стои на колене
и цяла нощ ще тракат с букаите
залутани в ливадите коне.

* * *

Върху жар, която се разгаря
и дими подобно Млечен път,
кестените– луди нестинари –
своя искрометен танц въртят.

Въглени пращят, а ти се струва:
нежна музика от тях звучи
и магията на лятото лудува
в кадифени цигански очи.

Те отварят клепки. Под звездите
тих седеф на извори сияй –
сякаш те поглеждат планините
на далечния берковски край.

И усещаш мирис на ливада,
и те лъхва хлад на сенчест дол,
и в душата ти от облак пада
златен като залеза сокол.

НЕДОВЪРШЕНАТА КАРТИНА

И ще се качваш ти по стъпалата,
когато старата топола с нощни шумове се облече,
и ще отключва твоят дъх вратата
безшумно, като сребърно ключе.

Ще се изправя в ъгъла статива –
с платно започнато ще чака той.
Палитрата ще бъде като нива,
напукана от дълъг летен зной.

И ти ще приближиш. И ще усетиш
позната, сладка тръпка. И копнеж
да вземеш четките, ще озари сърцето,
но сведен над палитрата, ще разбереш,

че докато към своя дом далечен си пътувал
през спомени и през дъждовен звън,
един безсънен паяк е рисувал
върху платното твоя сетен сън.

БИБЛИОТЕКА

На Кирил Кадийски

Бях млад – и книгите от моята библиотека
приличаха ми на привързани жребци в обор.
с които можех да препусна към безкраен кръгозор
и там до най-потайната си радост да открия сам пътека.

Когато се прошари моята коса,
аз виждах етажерките, нанизани като вагони
на влак вечерен, мярнал се под голи клони,
и чувах в свирката му на отлитащи ята гласа.

Сега аз гледам книгите край мене
и чувам говор на тълпи, поели към невидима арена,
повикани от любопитство или от мълва.

Дали не чакат мене, гладиатора, да мина
през чезнещия ден като през есенна градина
и да се просна под безмилостните лапи на лъва?

ОСТЕНДЕ

Като беглец, отново ненамерил
простор – душата му да побере, –
ще кажеш сбогом на студеното море
и кеят, бял от пяна, ще трепери.

Фламандски дъжд. Мъгла и глухота.
Сбогуване без думи и без изпращачи.
Дали ти нещо взе от чудесата на света
или илюзиите ти ограби здрача?

Дали за тях небето ти плати –
перо от чайка в дланите прострени
и като блуден син се връщаш ти,
пред делника да паднеш на колени?

На път... Мълчи самотен небосвод,
мъжди луна зад облачната бленда
и като дим след твой параход
са чайките над кея на Остенде...

БРЕТАН

Дали отново пътя ще открия
към тия ветровити заливи, дали
хотелът ще скрипти като гемия,
закотвена сред мокрите скали?

И пак ли между тъмни мачти ще блестят
единствено небесните предели,
където с нишки сребърни съзвездия плетат
бретонските плетачки на дантели?

ЗИМНИТЕ ЛЕТИЩА

Спомни си ти за зимните летища,
където вече няма твоя диря
по пистите безлюдни – там сега
дими снегът под перки засвистели.
Спомни си пиниите край шосето,
които бавно и тържествено като орли
в небето над Фиумичино се издигаха.
Крилете им ли тая нощ свистят,
китара ли в моряшката таверна
повежда хоровода на вълните
или главните мокри ти напомнят
концерта на щурците край Неапол?

УКРАЙНА

Ти ми отвори златните врати на есента –
и изкриптяха те с гласа на жерави в небето.
Аз бях незнайния вечерен пътник, бях детето,
което със синовна обич до ръката ти докосна трепетни уста.

И твоят дъх челото ми опари с въглена на степните звезди,
и аз разбрах, от твоите простори омагьосан,
че ще остана твой цветец незрим край пътя росен
и твоите табуни ветровити ще плющят в душата ми с юзди,

когато със зелените криле на вишните степта се вдига,
за да докосне твоя бъдещ ден,
а в новолуние се удря – в нож казашки, преломен,
и пламнала като сълза вдовишка от небето пада чучулига.

Украйна! Моя тайна! Светлина благословена!
Прикътай ме с крилото си – плах син сред гордите ти синове!
Две майки аз не търсих на света, но с две
усмивки майчини душата ми е окрилена!

Дай ми една тревичка – като проста капчица роса
по изгрев да блещукам и да гледам
как, седнал на брега на Днепър, златните въртопи със нозе
разклаща слънчогледа
и разговаря с огнения конник в утринните небеса...

Ти за ръка, като дете прохождащо, душата ми държиш.
Съдбата твоя благослов ми прати.
И като орган заехтял се вдигат в небесата твоите Карпати.
и пръстите на мълния разбуждат всеки облачен клавиш.

РАЗВИГОР

Ти ли ехтиш, развигоре,
ти ли ме викаш на път?
Чувам: лозите на двора
с тънки юзди плющят.

Луната ми дай – за стреме звънливо
и сребърен облак ми дай – за грива!

Имам миражи да гоня,
чака ме царствен трем...
Дай да обзядя коня
на разцъфтял бадем!

Преди да се люшна в здрач и мъгла,
улучен от звездна стрела...

МИНЗУХАРИ

Сега душите ни са вече стари
и паднала звезда е обичта,
но виждам как поникват минзухари
от въглена ѝ в сухите листа.

Едно дете, в глас на пчела живяло,
ще се сведе над златните цветя
и босо като слънце засияло
ще прекоси от край до край света...

РАВНИНА

Поисках тайната ти да узная,
но не видях бразди и семена.
Лежеше ти пред мен като Даная
и златен облак прещаше безкраят,
за да те оплоди със светлина.

* * *

Прозорец незаспал –звездица дребна
небето над тополите пробоща
и пражки вятър с музика вълшебна
из есенния град те съпровожда.

Навярно ангелите в катедралите надуват
тръби – над Храдчани екът им плава
и като циганки вихрушките танцуват
по старите мостове на Вълтава.

КЪМ МОИТЕ УКРАИНСКИ ПРИЯТЕЛИ

Когато вместо мен по телефона
ви отговори нощният ветрец,
когато в спомена ви се отрони
за мене мисъл – като сух листец,

елате, по тревата преминете,
в сълза понесли есенната вис,
аз ще ви срещна с погледа на цвете
или с въздишката на кипарис.

Елате от ония степи сини,
където в най-щастливия ми ден
пламтяха украинските калини
и бе огромно утрото над мен.

Елате и ми донесете в длани,
държали гривата на листопад,
пръст от Шевченковия хълм над Канев
и от градините на Киев – хлад.

С вълна от брод подолски ми дарете
мелодия на чайка и щурче,
та над съня ми като изгрев летен
дълбок и вечен Днепър да тече...

* * *

След празника ни – неприбрани чаши
и скреж на хризантеми покрай нас,
и вик на птици – като чезнещ глас
на стъпки чужди и на мисли наши.

Ще има ли нов празник? И с какъв
копнеж ще ни измами и зарадва?

Нощта в съня ни мълком се прокрадва
с очи на лебед и с нозе на лъв.

БЯЛО

Бяло е всичко – ръцете, къдриците,
зимния шал.
Даже съня ти – премрежил зениците –
също е бял.

Книга разтворена. Над очилата ни –
пламък на свещ.
В тъмния тъгъл сребреят, разклатени
рози от скреж.

А на балкона, намерили сушина
в бялата тишина,
нашите мисли – врабчета опушени –
търсят зърна.

ЕПОС

По склоновете сиви на превала,
където ястребите си поемат дъх,
стоят скалите – стари генерали,
наметнати с шинели от трева и мъх.

ПИСМО

На Иван Драч

Дим в степта сега се вие над далечния ти глас
и по хълмите на Киев сянката ти виждам аз.

Тя към мене приближава. Самолет златисто бял
царствено ми обещава трон на облак засиял.

И макар че в мойта стая гасне късната позлата
и горите на Владая крачат с болнични халати,

и макар че ме оплита мрачината с гъста прежда,
твоят глас до мен долита с бяла риза от надежда..

Изпълзях из листопада като пътник, паднал в яма.
Със пелинова прохлада вика ме степта голяма.

Звездният сеяч там сее здрач над ласки и над рани
и пророчески светлее твоето чело, Иване...

* * *

Когато огънят си сложи за възглаве
гласа на сънното щурче
и нощница от пепел облече —
ела тогава —
с гласа на капките по покрива ми разкажи,
че още ястребът на есента кръжи
над моите ливади,
над притихналите водопади;
ела и припомни ми,
че още господар съм аз на златните градини
и листопадът под липата до балкона
за мен извайва царствена корона..

* * *

Мъглата ще залее есенната равнина
и всичко ще изглежда призрачно.
Ще зърнем някой закъснял ловец
сред алените глогове да се изгубва
подобно водолаз
сред рифове коралови.

* * *

Главнята ще ти каже: “Забрави!”
Ще шушне бродът: “Радостта изтече!”
И няма в тия есенни треви
да чуеш шум от стъпките му вече.

Но ти над книгата ще се сведеш,
когато във ветрищата задухат,
и ще ти свети като синя свещ
със пламъчето си кърпикожухът.

И ще го видиш да се връща пак,
възкръснал сред мъгливите полета.
Това е тихият вечерен сняг,
от който всички твои мисли светят.

Измамата ще трае миг, уви,
и цяла вечер в стаята смълчана
главнята ще повтаря: “Забрави!
Снегът е само пепел върху рана...”

УТРО

На Симеон Хаджикосев

Пее в есенния двор петелът,
ала как да го откриеш ти? –
По пътеките листа се стелят
и вихрушка златна се върти.
Струва ти се, че крило червено
се размахва и кръжи перо,
а пред тебе аленее клена
и се хващат вишни на хоро.

Златен сън... Но скоро снеговеят
ще затрупа всичко – и в зори
пак ще слушаш как петелът пее,
как отекват голите гори.
Той ще свети в старата черница –
да е златен зимния ти път –
и вихрушки – сребърни лисици –
дебнешком край него ще кръжат...

СЛЕДА

Когато се завърнеш, ще е снежна
градината – и ще те чакам аз
посред вихрушки като зимен храст,
залутан в тая белота безбрежна.

Ще свирят глухо влакове в полето,
дъхът ми нежно ще кръжи в студа
и като стих, от вятъра прочетен,
в снега ще свети твоята следа.

АКО НЯКОЯ НОЩ

И повече нищо...

Валентина Ткаченко

Ако някоя нощ късен вятър
те събуди и чуеш гласа ми
като глуха сирена на кораб,
залутан в безкрая,
знай, че нейде от голия бряг
на своята нощ най-самотна
аз те търся
да чуя дъха ти само —
и повече нищо.

Всички скрежни цветя от прозореца
аз обрах — и във всички вази
те сребреят — опашки паунови —
и очакват да дойдеш. Прати ми
вест по птица, по лъч, засиял
през тополите оголели,
за да вярвам, че съществуващ,
ти, далечна, от мене измислена —
и повече нищо...

ВЕЧЕР

С кого ли в мрака да говоря?
Огнището мълчи без жар.
И свири вятърът на двора
с лъка на влашки цигулар.

Сивеят локвите – зеници,
измъчвани от слепота.
Листа, листа, безкрили птици,
защо лежите сред калта
и над света – бездънна яма –
се спуска сняг студен и плах
в безкрайна нощ, в която няма
съновидения и грях?

MOPETO

1.

През юли, на далечен паралел
внезапна мълния криле размята,
а аз си мислех: ще е тихо лято
и пътят ми ще бъде без предел.

Видях въртоп като врата открита
към преизподнята, чух гневен глас,
а мислех си: сега цъфтят скалите,
покрай които ще отплавам аз.

И ето – удар. Мачта преломена
виси, забита в облака над мене
и аз лежа – разпятие и кръстопът.

Вълни, ще дойдете ли да ме вдигнете на рамо,
подобно Хамлет в оня мрачен замък –
и шпаги от светкавици да зазвънтят?

2.

Бях казал: “Не ще ви изпусна, платна,
макар че въжето в дланта ми до кръв ще се впива...”
А ето – изхвърлен лежа на брега и вълна
с водорасли и сънища ме завива.

Враства в голите дюни косата ми с корен твърд,
враства морска трева във веслата
и с рачета запълзели татуира моята гръд
бялата ръка на зората.

Духа вятър, разбитата лодка скрипти
сякаш пила великанска стърже
и ниже прибоят огърлица бисерна. Чакай ти
вместо мен една чайка да ти я върже.

3.

Удрят вълните, разтърсват нощта.
Пука брегът и се рони,
сякаш мъже с исполински длета
къртят дорийски колони.

Храмове древни се просват пред тях,
гробници с крясък на врани.
После в огромна варница на прах
всяка отломка ще стане.

Всичко е прах и отлита то
с вятъра към безкрая.
Вслушвам се: чухал с незримо длето
също съня ми дълбае.

И върху дюните виждам аз
прах от душата моя
и ми се струва дочувам глас
в развалините на Троя.

Може би някога там съм бил
и между гриви развети
гледал съм – в шлема пробит на Ахил
никне змия – като цвете?...

4.

Съкровища събирах аз
през цял живот. Къде са?
Вълна отмива час след час,
а по веслата – плесен.

Държа – за зло и за добро –
в ограбените длани
монета – сребърно перо
от вятъра довяно.

Дали със нея моя стон
ти заплатил си, Боже,
или на стария Харон
в дланта ще я положа?

А с танец див на сатана
морето ме връхлита,
огражда ме с греди, с платна
на кораби разбити.

Това е трънен мой венец.
Кой го изплете? Аз ли?
И гледа ме брегът-мъдрец
с брада от водорасли...

5.

Хванати през рамо

къдрави лози танцуват

като пийнали гроздоберачи,

а луната

пълна чаша взела е в ръка

и пред хоровада им към мене крачи.

Гледам я: блещука като фар

на пристанище нестигнато

и с мъка се надигам да отпия

от вълшебната ѝ чаша –

може би небето ми изпраща

тайна, и надежда, и магия?

Може би съзирам – пяната зашива

моите платна по пясъка

и дочувам: мачтата звънти над мене?

Не – сънувам!

И вълните, хванати през рамо,

ме обграждат с тайнствена усмивка

на аборигени...

6.

Тогава почна празникът на пеперудите. Дъга над залива пустинен беше се извила.

Небето си тъчеше дреха от най-пъстра свила,
а мене ме обличаше мъгла. И бризът дърпаше брега
като отломка корабна – и го отнасяше в безкрая.
Дали свистеше пясъкът, или змия просъскваше в тревата?

Аз виждах палми с наметало от пустинен вятър
и мъчех се следа човешка между тях да разпозная,
но всичко чезнеше пред моите очи.
Надигах се на лакти и усещах, че съм вратнал
сред дюните, че корени са изтъкали ложето ми тясно,
отдето дърпа ме нагоре пеперуденият облак от лъчи.

И аз, едва помръднал устни, мъчех се да изрека:
“Дарете ме с крилете си, за да се вдигна неусетно
в сияещата бездна на небето
и – не разбрал измамата – да падна изведнъж. Така
както изчезват от света звездите...”

Но празникът бе свършил. И с юмруци вдигнати заканваха ми се вълните.

7.

Видях ги водолазите – така зората може да ги види:
като подводни богове
те носеха към утринните брегове
богиня бронзова, покрита цялата със миди.

Навярно древен кораб тук е плавал
към някое светилище и в залив каменист се е разбил,
и векове безбройни храмът на богинята е бил
иззиждан от сияние на риби, ала днес отново слънце я огрява.

И виждам я да стъпва на брега.
Пробягва лъч по нейната снага –
внезапна тръпка. И си мисля аз:

от вечността пленени, в нощ незначайна
изчезваме и ние като тайна,
която чака своя водолаз.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗНАК

Художници / 2

Като в гравюра на Дюрер / 3

Соколарят / 4

*** Дойдоха черните коне .../ 5

*** Ти, който късаш нишката... / 6

*** И аз участвах в карнавала... / 7

*** Не отлагай да обичаш.../ 8

Нощем / 9

Сонет за последния полет / 10

Знак / 11

Рана / 12

Север / 13

*** Пътуващи пчелари... / 14

Акробат / 15

Сред дюните/ 16

Звездопад / 17

Сократ / 18

Сбогуване с летеца / 19

В ЧАСА НА ПЪЛНАТА ЛУНА

*** В часа на пълната луна... / 20
Есен / 21
*** Върху жар, която се разгаря... / 22
Недовършената картина / 23
Библиотека / 24
Остенде / 25
Бретан / 26
Зимните летища / 27
Украйна / 28
Развигор / 29
Минзухари / 30
Равнина / 31
*** Прозорец незаспал - звезда дребна... / 32
Към моите украински приятели / 33
*** След празника ни - неприбрани чаши... / 34
Бяло / 35
Епос / 36
Писмо / 37
*** Когато огънят си сложи за възглаве... / 38
*** Мъглата ще залее... / 39
*** Главнята ще ти каже... / 40
Утро / 41
Следа / 42
Ако някоя нощ / 43
Вечер / 44

МОРЕТО

1. През юли.;;; / 45
2. Бях казал.../ 46
3. Удрят вълните... / 47
4. Съкровища събирах аз... 48
5. Хванати през рамо.... / 49
6. Тогава почна празникът.../ 50
7. Видях ги водолазите... / 51

ИВАН ДАВИДКОВ

МОРЕТО

Първо издание

Рецензент Александър Спиридонов
Редактор Михаил Берберов
Оформление Елена Маринчева
Картина на обложката Иван Давидков
Худ. редактор Весела Бракалова
Техн. редактор Виолета Кръстева
Коректор Паунка Камбуrowa
Формат 32/84/108; тираж 2112 екз.;
печатни коли 4,25; издателски коли 3,57;
уик 1,84; л.г. VI/584;
изд. № 6693; поръчка № 76/1988 година
на издателство „Български писател“;
дадена за набор на 20.IV. 1988 година;
излиза от печат на 30.VII. 1988 година
Цена: 0,76 лв.
Код 25/95362/75131/5607-128-88

Фотонабор - Дирекция печатно-размножителна дейност при НДК
Печат и подвързия - ДП „Васил Александров" - Враца